

Čís. 13242.

Úpadce jest (za platnosti konkursního řádu z roku 1914) oprávněn k rekursu proti rozhodnutí exekučního soudu o jeho návrhu na vyloučení věci z exekuce podle § 251 čís. 6 ex. ř.

(Rozh. ze dne 2. února 1934, R I 23/34.)

Návrh úpadce, by byly z exekuce vyloučeny svršky podle § 251 čís. 6 ex. ř. exekuční soud zamítl. Rekursní soud odmítl rekurs úpadcův. **Důvody:** Úpadce není oprávněn napadati usnesení soudu, jímž byl zamítnut návrh na vyloučení věcí z exekuce podle § 251 čís. 6 ex. ř. (sr. rozh. čís. 9925 sb. n. s.). Úpadce nebyl oprávněn ani navrhnouti vyloučení předmětů, k nimž příslušelo věřitelům oddělné právo nebo jež náležely do konkursní podstaty.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu znovu rozhodl.

Důvody:

Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že úpadce nebyl oprávněn k rekursu proti usnesení exekučního soudu o jeho návrhu na vyloučení zabavených věcí z důvodu § 251 č. 6 ex. ř. Rozhodnutí č. 9925 sb. n. s., na něž rekursní soud poukazuje, se sem nehodí, právě tak jako rozhodnutí č. 6420 sb. n. s., poněvadž tam nešlo o návrh na vyloučení věcí podle § 251 č. 6 ex. ř. Úpadce jest k podání takového návrhu a také k rekursům proti rozhodnutím o něm oprávněn, neboť podle § 1 odstavec 1 konk. ř. čís. 337/14 ř. z. patří do konkursní podstaty jen věci úpadcovy, které podléhají exekuci. S věcmi nepodléhajícími exekuci může volně nakládati, jak patrně z ustanovení § 6 odstavec (3) konk. ř. [rovněž i § 81 odstavec (1)]. Má-li úpadce za to, že věci do konkursní podstaty pojaté jsou z exekuce vyloučeny, může na správci konkursní podstaty žádati, by je vyloučil, a nevyhověl-li mu, má právo žádati o rozhodnutí konkursního komisaře podle § 79 odstavec (2) konk. ř., po případě konkursního soudu. A nebylo-li mu ani tu vyhověno, jest mu vyhrazen pořad práva podle obdoby § 44 konk. ř. a to žalobou proti správci konkursní podstaty. Tím méně mu může býti upřeno rekursní právo proti rozhodnutí exekučního soudu o vyloučení věcí z důvodu § 251 č. 6 ex. ř., an exekuční soud musí k tomuto důvodu přihlížeti z úřadu.

Čís. 13243.

Nemanželská matka nemusí sama o sobě vychovávat dítě. Chce a může sama dítě vychovávat, obstarají-li pro ni výchovu její rodiče s jejím souhlasem. V tomto souhlasném názoru nižších soudů nelze spatřovati nezákonnost ve smyslu § 46 (2) zák. čís. 100/1931.

(Rozh. ze dne 2. února 1934, R I 25/34.)

O b a n i ž š í s o u d y zamítly návrh nemanželského otce, by mu bylo dítě vydáno do výchovy a výživy, ježto dítě jest se souhlasem nemanželské matky ve výchově u jejích rodičů.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu proti potvrzujícímu usnesení rekursního soudu podanému podle § 46 (2) zák. čís. 100/31 z důvodu nezákonnosti a zřejmého rozporu se spisy nelze přiznati oprávnění. Nejvyšší soud neshledal nezákonnost v tom, co napadenému usnesení vytýká stěžovatel, neboť ustanovení § 169 obč. zák. nelze vykládati tak, že by nemanželská matka sama o s o b n ě byla nucena vychovávat dítě, nýbrž zřejmě matka chce a může sama dítě vychovávat, obstarávají-li pro ni výchovu její rodiče s jejím souhlasem. Vždyť životní zkušenost prokazuje, že často jest matka nucena jíti za svým povoláním a svěřiti dítě k opatrování a výchově buď příbuzným nebo najaté osobě, a v takovém případě přece nelze tvrditi, že by matka sama nechtěla a nemohla své dítě vychovávat. Proto na základě zjištěného stavu věci správně podle zákona věc rozhodly nižší soudy a není tu vytýkané nezákonnosti.

Čís. 13244.

Ujednav se zaměstnancem, že »požitky budou upraveny podle výsledků obchodního roku tak, aby průměrný příjem činil minimálně 5.000 Kč měsíčně«, zavázal se zaměstnavatel platiti zaměstnanci nejméně 5.000 Kč měsíčně za všech okolností, ať byl výsledek běžného obchodního roku příznivý nebo nepříznivý a ať přikročil k nové úpravě příjmů zaměstnancových nebo nepřikročil.

(Rozh. ze dne 2. února 1934, Rv I 240/32.)

Ve sporu, jímž se žalobce domáhal na žalovaném úvěrním ústavu nedoplatku služného za rok 1930, vznesl žalobce mezitímní určovací návrh, aby bylo zjištěno, že žalobci přísluší proti žalovanému od 1. ledna 1929 právo na měsíční služné 5.000 Kč kromě novoročního. P r o c e s n í s o u d p r v ě s t o l i c e mezitímním rozsudkem žalobcův mezitímní určovací návrh zamítl. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d vyhověl mezitímnímu určovacímu návrhu žalobcovu.

D ů v o d y:

Rozhodnutí o žalobcově mezitímním určovacím návrhu závisí jen na výkladu akceptačního dopisu žalovaného ústavu ze dne 13. července 1928, který jest písemným potvrzením služební smlouvy ujednané mezi žalobcem a žalovaným ústavem. Ježto úkolem soudu je jen výklad této